

Alabárdos

HÁTTÉR, ELŐZMÉNY, AVAGY MIÉRT PONT ALABÁRDOS?

Jó szerepjáték során, ha bajvívóval játszunk, illetve, ha a partiban található ilyen kasztú karakter, gyakran egyszerre két probléma merül fel vele kapcsolatban. Az egyik elméleti, a másik gyakorlati gond. Egyfelől, a bajvívó alapjául szolgáló személyek a földi középkor ama szakaszában jelentek meg, mikor a lovagi hadviselés már eltűnt. Úgy mentalitásukban, mind eszközeikben és életvitelükben gyökeresen különböznek attól a nemesi rétegtől, amit nagybetűs lovagoknak nevezünk. Anakronisztikus és beilleszthetetlen a bajvívó kaszt Ynev egészére, ahol egyáltalán nem beszélhetünk a lovagkor alkonyáról vagy nemlétéről. Még ha csak Shadonban, és csak a legnagyobb városokban játszunk, páncélos vitézekkel, gyalogos harcosokkal akkor is találkozhatunk. A páncél és a bajvívó olyan dolgok, mint a nappal és az éjszaka. Nem férnek meg egymás mellett, hiszen az egyik a másik eltűnésével jelent meg a történelemben. Gyakorlati ágon pedig egy ilyen bajvívó képtelen ellátni harcos teendőit azon a hagyományos fantasy elemekkel építkező Yneven, amelyet alapkoncepciójában a vértés harcosok,

lovagok, emberszabásúnál nagyobb és ettől jelentősen eltérő kreatúrák fémjeleznek. A probléma részletes taglalása az RPG.HU fórumán, a Magus topicon található, Die, Sics és Bocso lektorálásával. Most a bajvívó kaszt újraformálásával foglalkozunk, illetve egy módosított, új kaszt közreadásával.

Az alabárdosok a M.A.G.U.S. szabályai szerint a harcos főkaszt tagjai. Ha pontosan meg akarnánk határozni közös jellemüket, különös átmenetet képeznek a harcos a lovag és a bárd közt. Az alabárdos, mint látni fogjuk, egyszerre kettős funkció betöltésére hivatott. Mestere fegyverének, a direkt egy az egy elleni párviadalok eldöntésére kitalált vívőtörnek, vagy vívókardnak, ugyanakkor, ha nem "szürke hétköznapjait" éli, könnyen vértezett testőr, alabárdos harcos. Mentalitása mégis közelebb viszi a lovaghoz és a bárdhoz, ám semmi olyan különleges képessége nincs, ami indokolttá tenné, hogy máshová soroljuk be, mint a harcos főkasztba. Paradox módon alapvető különbségeket mutat más harcosokhoz mérve, választása sok megszorítást ró a játékosra és mesélőre egyaránt.

Az alabárdos minden esetben lovagi címmel rendelkező nemes, legtöbbször shadoni származású. Természetesen vannak nem shadoni születésű alabárdosok is - Gorvikban is nagy múltra tekint vissza ez a

mesterség, de a pyarroni államszövetség bármely területén, sőt, Észak-Yneven is találkozhatunk - nem zsoldosokkal, hanem itteni értelemben vett - alabárdosokkal. Mégis, szinte kilencvenöt százalékban csak és kizárólag Shadonra jellemzők, s ennek oka abban keresendő, hogy az az életforma, amely az alabárdos kialakulását kívánatosá és lehetségessé tette, Shadonban alakult ki és csúcsonyosodott ki legkorábban, legteljesebben. A külszági alabárdosok (Gorvik kivételével) mindig shadonból elszármazott mesterektől tanultak - erről a képzettségükben még lesz szó. A shadoni születésű és külhoni alabárdos testőrök közt játéktechnikai szempontból is különbséget kell tenni - ahol ilyen különbség található, arra külön hivatkozás hívja fel a figyelmet. Az alabárdos testőr neveltetése már gyermekkorában megkezdődik, noha ekkor még korántsem biztos, hogy valóban alabárdos lesz belőle. A szellemi és ideológiai nevelést mindenestre maradéktalanul megkapja. Azt a fajta viselkedésmódot sulykolják bele, amely az újhullámos shadoni lovagi divatot és erkölcsöket jellemzi. Ez az új lovagi réteg - melynek megjelenése durva közelítéssel a psz. 3600-as évek elejére datálható - szakít a puritán egyszerűségében nemesi erényeit és felsőbbrendűségét hirdető régi lovagi erényekkel. A nyers fizikai erőt felülhelyezi az elme erejét. A harcckészséget nem sokkal csatacsákányok és lovagi pallosok megemelésében méri. Egy változó és új alapokra helyeződő világ új lovagi réteget kíván, amely nem csak ősei nevével, de műveltségével és rátermettségével éppúgy rászolgál a szélesebb néprétegek feletti uralomra, mint pusztá fizikai megjelenésével és erejével. Az alabárdos elméje élesítése mellett nap mint nap igyekszik tökéletesíteni speciális harcckészségét, a bajvívást: az egy az egy elleni, páncél, pajzs és egyéb vért nélküli, mindennemű mágiát és felsőbb hatalmak beavatkozását mellőző, egy szál karddal történő párbajt, ahol a testi ügyesség, a fürgeség és az éles szem éppoly szerepet játszik, mint a sziporkázó értelem, a villámgyors gondolkodás és a parádés kifejezésmód.

Mint kiviláglik, fizikai tulajdonságaik közül az ügyességet és a gyorsaságot fejlesztik, hiszen tradicionális fegyverük, a vívótőr (rapier, rapír) inkább ezeket kívánja meg az erővel és az állóképességgel szemben. A nemesi és nemes lovagi neveltetés természetesen nem csak a fizikai képességek csiszolásából áll, a reménybéli

alabárdosok szellemük csiszolását sem hanyagolják el. Az alabárdosok kívülálló számára meglehetősen hangulatembernek tűnhetnek, akiket pillanatnyi érzelmeik irányítanak, kiszámíthatatlanok és szeszélyesek. Valójában asztal képességük nem különösebben alacsonyabb, mint akármely más harcos főkasztú karakteré - igaz, nem is jobb. Az érzelmeiket meglovagolva, a kedélyek hullámzását kihasználva az alabárdos keresi a lehetőséget a bizonyításra és személyes dicsőségének öregbítésére. Az alabárdos tehát kisgyermek kora óta egy újfajta, de rohamosan terjedő nemesi légkörben nő fel, s éppen ezért elsősorban úriembernek készül. Mint minden nemes, egyrészt becsületből, másrészt kedvből is kutya kötelessége hadba vonulni, ha hűbérura úgy kívánja. Természetesen egy nemes, ha kellő hatalommal és befolyással rendelkezik, maga is kezdeményezhet valamilyen mértékű hadjáratot, ám a bajvívó taglalásakor ez nem nagyon játszik szerepet. A harcba, háborúban az alabárdos egy speciális réteget képez, többedmagával együtt. Az alabárdosok - nem tévesztendő össze az alabárd-szerű fegyvereket használó reguláris csapatokkal! - közvetlenül nem vesznek részt az ütközetben, sem az élbolyban, sem a tartalékban nincs helyük. Nem tartoznak a vértés gyalogsághoz és a lovassághoz sem. Az alabárdos kasztba tartozó nemes lovagok a csatát irányító, illetve az ott résztvevő nagyurak - egyházi és világi hatalmasságok - saját kíséretéhez, védőrségéhez, reprezentatív háznépéhez tartoznak. Csatába az esetek többségében csak akkor bonyolódnak, ha az ellen körbevette őket, és a generálisokat, főpapokat, egyéb főúri nagyságokat ki kell menteni a biztos fogságból, netán a halál karmából.

Békeidőben palotaőr, díszkíséret, exkluzív küldöttség (követség) és egy sor hasznos-haszontalan feladat a teendőjük. Lásd még az ynevi alabárdosok c. részt.

Harcértékek

Az alabárdosok harcértékei megállják a helyüket a harcosok kasztjában. Kiváló fegyverforgatók, bár specializáltságuk nem mindig válik előnyükre. Egy alabárdos KÉ alapja 9, TÉ alapja 20, VÉ alapja 75, s itt mindössze egy hozzáfűzni való akad - az alabárdos soha, semmilyen körülmények közt sem fejleszti célzó tudományát - CÉ alapja 0. Egy alabárdos sohasem alacsonyodik le odáig, hogy ijjal meglőjön valakit, vagy tört dobjon kiszemelt ellenfele irányába. Ez számukra nem elegáns megoldás, amelytől egy igazi úriembernek tartózkodnia illik. Az alabárdos minden TSZ-en (már az első is) 12 HM-t kap. Ezt tetszés szerint oszthatja szét TÉ, KÉ és VÉ értékei közt, azzal a megkötéssel, hogy TÉ-jét és VÉ-jét minden alkalommal legkevesebb 3-3 ponttal köteles növelni.

Életerő és fájdalomtűrés

Ebben bizony alulmaradnak a Harcos főkaszt többi tagjával szemben. Bár egészségesen élnek kisgyermekkoruk óta - a betegeskedőkből aligha lesz délceg testőr - nem lehet róluk elmondani, hogy a fájdalom elviseléséhez hozzászoktatták volna őket. Előéletük során negyedannyi megpróbáltatásnak sincsenek kitéve, mint mondjuk egy gladiátor. Életerő- és Fájdalomtűrés-pontjaik száma viszonylag alacsony. Az alabárdos FP alapja 5, amihez Akaraterejének és Állóképességének tíz feletti részét adhatja hozzá. Szintenként további k6+3 pont járul ehhez az értékhez. ÉP alapjuk 5, amihez Egészségük tíz feletti értéke járul hozzá.

Képzettségek

Ez az első pont, ahol a nagyobb különbség mutatkozik a Harcosok és az Alabárdosok között, s itt válik külön a shadoni és az egyéb helyről származó Alabárdos karakterek útja is. A shadoniak előtörténete egyértelmű. Nemesnek születtek, családjuk a legjobban taníttatta őket, a mester a legtöbb esetben nevelő is.

Egy személyben oktatja az ifjút a tudományokra, a vívásra és az illemre. Bevezeti az Alabárdost a Bajvívó Kódex (lásd a harcosok és barbárok idevágó fejezetét) előírásának világába, beleneveli azokat a viselkedési normákat, amiktől az Alabárdos egész későbbi élete során nem szabadulhat. Egy szó mint száz, egy újfajta shadoni nemes lovagjelöltet farag belőle. Mivel gyermekkorra és ifjúságának jó része tanulással telik, kézenfekvő, hogy az Alabárdos karakter induláskor sok Képzettséggel rendelkezék. Az Alabárdos bajvívó jelleme azonban önállóságon és karakánságon alapul - az, hogy önmaga szabja meg későbbi sorsát és szerepét éppoly erős pontja a neveltetésének, mint az udvari etikett. Az alabárdost arra nevelik - főleg Shadonban és Gorvikban - hogy utasítást és regulákat ne tőrjön, kivéve, ha az egyértelműen nem feljebbvalójától, vagy egy nálánál sokkalta rangosabb valakitől származik. Ám az efféle szabályok semmibe vétele kiváló lehetőség, hogy „bajt vonjon a fejére”, s ezáltal remélhetően becsületbéli párbajba keveredjen. Az Alabárdos viszonylag sok Képzettséggel indul, ám későbbi szintlépései során annál kevesebb KP-vel kénytelen beérni. Míg alacsony szinteken kimagaslik a többi Harcos főkasztú karakter közül, ez a határ idővel elmosódik. KP alapja ezért 4, amihez szintenként 6 pontot költhet (már az első szinten is).

Az Alabárdos rendelkezik mindazon Képzettségekkel, melyek egy Harcos főkasztú karaktert jellemeznek. Ezeket azonban nem köteles elsajátítani - az Alabárdost megformáló játékos dönthet úgy, hogy egyik-másik Képzettséget nem veszi fel, cserébe valamely más területen kíván jártasságot szerezni. Ez esetben az adott Képzettségért járó KP pontot megkapja, s szabadon elköltheti másra. Más képzettségeket kötelezően fel kell vennie, mert ezek révén lesz a Harcosból Alabárdos. Ezek az elhagyhatatlan Képzettségek dőlten vannak szedve.

Az Alabárdos Képzettségei az 1. szinten:

Képzettség	Fok/%
1 fegyver használata (alabárd)	Af
1 fegyver használata (törkard)	Af
1 fegyver használata	
Lovaglás	Af
Úszás	Af
Futás	Af
Lefegyverzés (csak törkarddal)	Af
Fegyverismeret (törkard)	Af
Írás - olvasás	Af
Pszí	Af
1 nyelv ismerete (anyanyelvi szint)	Af 5
2 nyelv ismerete	Af 4, 4
Heraldika	Mf
Legendaismeret	Af
Történelemismeret (saját országa)	Af
Etikett	Mf
Éneklés - zenélés (egy hangszer)	Af
Tánc (udvari stílus)	Mf
Mászás	15%
Esés	20%
Ugrás	10%

További szinteken az alabárdosok a következő képzettségeket sajátítják el:

Tsz. Képzettség	Fok/%
4. Fegyverhasználat (törkard)	Mf
5. Lefegyverzés (törkarddal)	Mf
6. Nehézvértviselet (mellvért)	Af

Néhány hozzáfűznivaló itt is akad. Az Alabárdosok mindaddig nem vehetnek fel új Képzettségeket, amíg egy, már meglévőt Af-ról Mf-ra nem tökéletesítettek. Ebbe nem tartozik bele az, amikor szintlépéskor Mf-ot kap a karakter. Ennek a megkötésnek az az oka, hogy az Alabárdos jelleméből fakadóan mindaddig nem nyugszik, amíg tőkéjre nem fejleszti azt, amibe belevágott. Maximalista mentalitásukat és szemléletüket ragyogóan tükrözi ez a szabály. Ám, ha egy adott Képzettségből megtanulta az, amit ember elsajátíthat (azaz a Mesterfokot), tüstént új érdeklődést választ. Ügyelni kell, hogy ezek az új Képzettségek összhangban legyenek a már meglévőkkel. Csatabuzogány használatát és alkímiát, herbalizmust és méregkeverést/semlegesítést sohasem fog tanulni egy Alabárdos sem, hiába nagyszerű és hasznos

Képzettségek. Ugyanakkor nyelvet, történelmet, szexuális kultúrát, hamiskártyát, színészmesterséget, netán a képzőművészet valamely ágát szívesen pedzegeti.

Általánosságban elmondható, hogy az Alabárdos nemes lovag, ha ki kell állni valamiért, s nagystílusú szélhámos, ügyes szóforgató és szenvedélyes érvelő, ha el kell érni valamit. Lovag, bárd és harcos egy személyben.

Az etikett képzettség itt és most arra vonatkozik, hogy az Alabárdos ismeri hazája, s régiójába tartozó két másik ország etikettjét. A szülőhazájára vonatkozó etikettet Mf-on, a többi Af-on érti.

Legendaismerete jobbára lovagi hősköltevényekre és eposzokra támaszkodik. Saját országának hőszait és legendáit jobban, a külvilág eseményei közül csak a kiemelkedőket ismeri.

Nehézvért viseletet csak a rá jellemző, speciálisan a kaszt számára kidolgozott mellvértre kap. Ezzel kapcsolatban bővebb információk találhatóak az Alabárdos fegyvertára pont alatt.

Nyelvismeretéről elmondható, hogy amíg egy nyelvet magas fokon nem beszél (legalább Af4), addig nem vág újabb nyelv elsajátításába. Az alabárdos nézetei szerint az ember vagy tökéletesen és választékosan beszél, vagy sehogyan.

Shadonban és Gorvikban van igazán hazája az Alabárdosoknak, de külföldi országokban is találkozhatunk velük. Képzésük minden esetben kétrétű - nagyvilági lovagi stílusukat egy gorvikból vagy shadonból elszármazott nevelőmester alapozza meg és csiszolja tőkéjre, míg alabárdos tisztséget egy fontos és tehetős nemesember, uralkodó, egyházi vezető, stb, testőrgárdájában szerezhetnek az ottani mesterektől.

Az alabárdos fegyvertára

Az alabárdos - nevével ellentétben - fő fegyverének a rapírt, azaz a vívótört tekintti. Shadonban és Gorvikban ez a vívótör a rapír, más országokban, főleg Észak-Yneven a hosszúkard és a rapír ötvözéséből született kardot tartják hozzájuk méltónak. A két kard

közt minimális eltérés figyelhető meg, vívásra, párbajra mindkettő tökéletesen alkalmas. A hosszúkard és a rapír ötvözetét először a déli Predocban kezdték el alkalmazni, innét a neve is: predoci egyeneskard. Vívóstílustól függően, az Alabárdos oldalán és bal kezében gyakran bukkan fel a háritótör. A Shadoni Párbajkódex nem csak, hogy engedélyezi, de külön fejezetekben taglalja a csak ezzel a kiegészítő fegyverrel történő vívás különféle szabályos módozatait, illetve a rapír-háritótör egyidejű használatát. Gorvikban néhol a háritótör helyett a stiletto, ezt a csak és kizárólag szúrásra tervezett, hengeres, él nélküli, széles keresztvasú díszített láthatjuk. Harcértékben a háritótör és a stiletto közt nincs sok eltérés.

Az alabárdos másodlagos fegyvere az alabárd. Ennek rendkívül sokféle változata és verziója létezik, sokszor országonként is. Shaodnban például nyolcféle alabárdtípust tartanak számon, melyeket egy ilyen alabárdos szégyenkezés nélkül használhat. Az egyszerűség kedvéért nem teszünk különbséget Harcértékekben ezek közt - amúgy is inkább csak kinézetre különböznek. Funkciójuk egyértelmű - a vérték átlyukasztására, a pajzstartó kar lebénítására, a lovas nyeregből való kirántására és a roham (gyalogos vagy lovas) megtörésére. Általános tévhit, hogy az alabárd - mint a többi szálfegyver - egyrészt ormótlan, másrészt lassú, harmadrészt esetlen, és nem utolsósorban nemtelen fegyver. Ez utóbbi pont kétségkívül igaz a kaszából-kapából áteszkábált alkalmatosságokra, ám azt senki hozzáértő nem vonhatja kétségbe, hogy egy alabárd bőven lehet olyan szép és művészi kidolgozású, mint akármelyik kard (lásd képtár). Az ormótlanságára pedig az a válasz, hogy az alabárddal háromféleképp lehet támadni anélkül, hogy „célba” kellene fordítani - a két végével és a közepével. A használat módja mindig attól függ, milyen a harci helyzet. Ha az első számú támadás sikertelen, nem kell ismét visszahúzni, majd új csapásnak vagy szúrásnak nekihozakodni

- elég továbbpörgetni a fegyvert, s a másik felével zsibbasztó erejű ütést mérni, vagy a közepén keresztbe fogni és mint a botvívók, úgy támadni.

Kétségtelen, hogy az Alabárdos csak kevésszer van arra szorulva, hogy testőri alabárdját harcban is használja. A harc számára a bajvívásból és a párbajból áll, ezt pedig karddal, a fegyverek királynőjével kell megvívni. Mindazonáltal ha a csatatéren vagy spontán helyzetben kényszerül harcra egy vértés, pajzsos, netán lovas ellenféllel szemben, az ilyenkor fogpiszkálóvá degradálódó kis vívótörön kívül más fegyvere is akad.

Az Alabárdos a létét elsősorban a csatatereknek és a harcnak köszönheti. Mint már említett volt, az Alabárdos nem egyszerű harcos, akiket nagy tömegben vetnek be, s nem is tetőtől talpig páncélozott lovag egy hatalmas méretű és erejű harci paripán. Az Alabárdosok viszonylag kis létszámban léteznek, ennek köszönhetik kuriózumukat is. Mindig egy fontos és értékes ember vagy emberek kis csoportja körül alkotnak kíséretet, afféle dekoratív és reprezentatív testőrséget. Harcban külön részt képeznek a főcsapatok és a tartalék mellett - ők azok, akik csak akkor találkoznak az ellenféllel, ha a generálisokat vagy a főnemeseket kell kivágni egy meleg helyzetből, kimenekíteni őket úgy, hogy a főségek haja szála se görbüljön. Lovon és gyalogosan egyaránt hatékonyak, mégis ritkán jutnak szerephez - érthető módon. Talán éppen ezért van, hogy más elfoglaltságot találtak maguknak, talán ezért lehetséges ennek az újfajta nemes lovagi rétegnek a létrejötte és virágzása.

Az Alabárdos tradicionálisan egy rendkívül gondosan megmunkált és gazdagon díszített mellvértet visel - természetesen csak csatákban és illusztris alkalmakkor, esetleg utazás közben. Ez a mellvért jelentősen különbözik a lovagok nehéz páncélzatától - egy nyitott és díszes sisakon kívül semmiféle kiegészítő nem tartozik hozzá - sem vállvasak, sem lábvasak, sem karvasak, sem páncélkesztyű. A mellvért viszonylag vékony és könnyű, ezért nem nagyon akadályozza a mozgásban, ugyanakkor lényeges védelmet nyújt csípőtől a nyak vonaláig. Ennek a vértnek az értékei: MGT: 2 SFÉ: 2. A mellvért és a sisak alatt semmiféle további védelem nincs, ellentétben a lovagi vértekkel, ahol erős láncgúnya és bőr- vagy posztóvért egészíti ki az acéllemezeket. Az Alabárdosok mellvértje a legkiválóbb acélból, ritkán

abbitból vagy mithrillből készül. Ám ezen különleges páncélok rendkívül ritkaságszámba mennek, éppen ezért szinte beszerezhetetlenek és rendkívül drágák és értékesek. Gyakran többet ének, mint a viselőjük (fogság vagy váltságdíj esetén). Egy abbit vagy mithrill mellvért értékei az Alabárdos számára: MGT: 1 SFÉ: 3.

Speciális tulajdonságok, egyéb jellegzetességek

Az alabárdos ugyanolyan személyes kötődést alakít ki a vívótőre iránt, mint az a harcosok és barbárok kiegészítőben a bajvívó alatt olvasható. Szintén a bajvívó szintlépési táblázatát használják, és speciális tulajdonságaik is a bajvívóval mutatnak hasonlóságot. Elvégre az alabárdos a bajvívó egy változata. A kiegészítőben olvasható bajvívó stílusokat is használják, s minden további információt ott lehet elolvasni róluk.

Megjegyzések

Éles szemű és gyakorlott Magus játékosok számára már világossá vált, hogy a fenti leírás a Harcosok, barbárok c. kiegészítőből lett átvéve - majdnem egy az egyben. Ám néhol kisebb-nagyobb módosítások találhatók, melyeknek oka a kaszt emberibbé tétele. Ilyen módosítás például, hogy az Alabárdos ugyanúgy dobja az Asztrál képzettségét, mint akármelyik más Harcos kasztú karakter, és a későbbi szinteken érkező bónusz képzettségek is eltolódtak egy picit. Igazán nagy módosítás mégis sehol sem tapasztalható, leszámítva azokat a speciális dolgokat, melyek révén megszületett maga az új kaszt. A bajvívó kasztot csak az olyan játékok során lehet eredményesen és következetes rendszerességgel játszani, amely reneszánsz jellegű, ahol nincsenek szörnyek, nincsenek vértés ellenfelek. Az alabárdost, mint a bajvívó egy változatát szintén lehet játszani az ilyen játékokban - és az összes többi esetben is.

Az ynevi alabárdosok

Ha az alabárdos ill. a bajvívó kerül szóba, mindenki Shadonra gondol. Épp ezért első példánk a Shadoni Királyi Alabárdos Testőrgárda (Le Moi Dranes D'anaruen). Talán az egyik legrégebbi múltra visszatekintő, s legnagyobb hagyományokkal bíró gárda ez. Koronával ékített címerükön két lilium mellett két oroszlán található, melyek a királyi család iránti hűséget és a rettenthetetlen bátorságot szimbolizálják.

A Gárda hagyományosan egy ezredből (számszerűen furcsa módon négyszázhusz emberből) áll. Új tagot csak akkor avatnak, ha van üresedés, az ilyen pedig felettébb ritka alkalom. Ez esetben is csak ajánlással lehet bekerülni, legkevesebb három alabárdos testőr és egy gárdakapitány közbenjárása szükségeltetik. Évente, kétevente egy-két új tagot avatnak.

A Le Moi Danares D'anaruen elsődleges feladata a királyi család tagjainak védelme. Palotaőrséget adnak, díszszemléken vonulnak fel, a követségbe vagy vadászatra, vendégségbe induló méltóságok mellett teljesítenek szolgálatot. Az állandó készenlét nyolcvankét fő, a többieknek elérhető közelségben kell tartózkodni. Színük a királykék és az arany, mellvértjük és ujjasuk ezekkel a színekkel díszített. A Királyi Gárda tagjai számára tiltva van mindennemű párbaj és egyéb kihágás - a legtöbb fegyelmi eljárás sajnos pont ezen pontok megszegése miatt történik. Ugyanis a törvény kimondja, hogy a Gárda tabardját tilos vérrel szennyezni - azt azonban sehol sem említi egy paragrafus sem, hogy a becsületbéli kérdések eldöntésének idejére nem lehetne lecserélni az uniformist. Az sincs sehol sem kikötve, hogy a gárdatagok nem gyakorlatozhatnak az állomáshelyükön kívül - elég, ha a színen tartózkodik legalább még egy alabárdos, aki az edzőmester feladatkörét tölti be - természetesen csak formaságból. S ha egy ilyen edzés netán halálos kimenetelű... Előfordul a legjobb családban is. A Shadoni Királyi Alabárdos Testőrgárda tagjai, akár hivatalból, akár pusztán szeszélyből, a Gályák tengerének egész partvidékén felbukkanhatnak.

Szintén shadoni illetőségű a Aux D'aniére Gárda, amely Shadon másik nagyhatalmi tömörülésének, a Bel Esstesso hercegi családnak szolgálatában áll. Az ő színük fekete-ezüst-kék, címerük a Bel Esstesso címer egy módosított változata - két oroslán alabárdal őriz egy koronát és egy kódexet. A királyi állatok itt is a határozottságot, a bátorságot és a harciasságot jelölik, a korona és kódex pedig a Bel Estessok iránti hűséget és lojalitást előli. A Gárda majdnem ugyanolyan népszerű, rangos és ősi, mint a Királyi Gárda, ez számos kisebb-nagyobb összetűzéshez vezetett már. Az Aux D'aniére létszáma kétszázöt és kétszázharmincöt fő közt ingadozik, itt nincs olyan nagy szigorúság az új és régi tagokat illetően, mint a Le Moi Danares D'anarues esetében. Ők is egy ezredet alkotnak, három századdal. Ezen Gárda tagjai kivétel nélkül állandóan szolgálatban vannak, noha ez a szolgálat lehet olyan, hogy hetekig egy városban kell „tétlenkedniük”, amíg valamely Bel Esstesso ismét útra nem kél. Számukra nem tilos a párbaj, sőt, kifejezetten előnyös, ha minél több kardpárbaj révén bizonyítják hasznosságukat és rátermettségüket. Egy kikötés létezik, amely némileg gátat szab a féktelen mentalitásnak - tilos kihívóként és provokátorként fellépniük, tilos elsőnek kardot ragadniuk. Egyes alabárdosok számára természetesen nem jelent nagy gondot, hogy úgy csavarják a szavakat, míg végül kesztyűt hajtsanak a lábaikhoz.

Órákon át lehetne még részletezni a számtalan kisebb-nagyobb shadoni alabárdos testőrgárdákat. Zárásként következzen egy carappói, viszonylag új keletű alabárdos gárda ismertetése. A Lerio-i Szent Hugó Fehér Gárda az első egyházi alabárdos rend. Talán a legfurcsább mind között, hiszen hiába hatja át az Egyetlen hite minden igaz shadoni szívét és lelkét, az alabárdos mentalitás elég távol áll a (többek közt) egységet, szeretetet és békességet hirdető Domviktól. Íme az élő példája annak, hogyan találkozik a hit és a kard. A Fehér Gárda tagjai természetesen

ugyanolyan, ha nem jobb nemesi „képzést” kaptak, mint más társaik, és bizony ugyanúgy nem haboznak fegyverrel fellépni, ha Carappó érsekének fenséges személyét veszély fenyegeti. A Fehér Gárda a Carappói Érsekség irányítása és felügyelete alatt áll.

Címerükön hófehér alapon arannyal szegélyezett mezőben főmotívum a három domb felett repülő, mindkét lábával egy kardot tartó griffmadár. A három domb a carappói érsekséget, mint három egyházi megyeszékhelyet jelöl (megtalálható az érsekség címerében is), a griff pedig Carappó tradicionális címerállata. Ez a Gárda az érsekség alapítójának, Lerio-i Szent Hugónak neve után címzi magát, és teljesen az érsekség szolgálatában áll. Tagjai olyan nemesek, akik végigjárták Domvik egyházának alsóbb lépcsőfokait, majd egyházi szolgálat helyett megmaradtak ugyan Domvik közvetlen szolgálóinak, de papi felavatási szertartásban ilyen vagy olyan okokból kifolyólag nem részesültek. Tekintélyes, méltóságteljes figurák egytől egyig, hivatalos egyenruhájuk is egészen más, mint a többi gárda agyondíszített, már-már hivalkodó és direkt a feltűnést kereső öltözékei.

A Fehér Gárda díszőrséget áll vallási körmenetek, fontosabb egyházi szertartások, áldozati bemutatók és más reprezentatív alkalmakkor, állandó védőőrséget alkotnak a carappói érseki palotában, és a főbb papok illetve azok vendégeinek rezidenciáján. Mindennemű fegyveres konfliktust kerülniük kell, melynek megsértése azonnali kiközösítéssel jár - természetesen nem egyházi átokkal, csupán a Fehér Gárdától kell megválniuk. Ám kötelességük határozottan színre lépni, ha magának Domviknak kedves cselekedetet hajtanak ezzel végre - Shadonban pedig nem nehéz valamilyen valós, vagy mondvacsinált ürüggyel a Hétarcú nevében hullatni a drága emberi vért. Hiba lenne azt gondolni, hogy a Fehér Gárda alabárdosai a bajvívó mentalitás megcsúfolását jelentenék. Igaz, jóval visszafogottabban és higgadtabban gondolkoznak és cselekszenek, mint más társaik, azonban, ha a szükség úgy hozza, egy téren sem maradnak el - sem mentalitásban, sem virtusban.

Shadonon kívül nagy hagyománya van az alabárdos gárdáknak Gorvikban, valamint találkozhatunk kisebb, e két ország mintájára szervezett rendekkel a Gályák Tengerének egész partvidékén. Természetesen csak a leggazdagabb nemesurak és egyházi vezetők engedhetik meg maguknak azt a luxust, hogy a hagyományos -

többnyire láthatatlan - testőrség mellett egy ilyen reprezentatív díszkísérettel is körbevegyék magukat. Ahol egyszerre egynél több alabárdossal találkozunk, ahol nem éppen átutazó alabárdossal szállunk meg egy tavernában, ott biztosak lehetünk benne, a közelben egy egész gárda található. Jobb ezt észben tartani, s csak utána cselekedni. Az alabárdosok gárdái nem fejedelemségek, de ha magunkra haragítunk egyet közülük, biztosak lehetünk abban, hogy egyszerre csak azon kapjuk magunkat, egy egész gárda igyekszik a renden esett sérelem megtorlását behajtani rajtunk...

?02.10.

Szerző: Kollár Zoltán

Forrás: MAGUS RPG.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely

Az cikk megjelent Csaba MAGUS oldalán és a MAGUS Site G-portal és a Sárkányvár oldalon is.

A cikk egy része (az alabárdos fegyvertára fejezet) megjelent önálló cikként a Mathias-Site G-portal oldalon, a forrás vagy az eredeti szerző feltüntetése nélkül.